

FRĂGUȚA CEA FIRAVĂ

Pe vremuri, un țăran mergea spre casă, pe o cărare, pe un câmp. La un moment dat, mișcându-se printre plantele cultivate, s-a ițit capul unui tigru feroce. În panică, și-a adus aminte că la marginea terenului era un povârniș abrupt, așa că s-a îndreptat în fugă spre acel loc. Pentru a scăpa de fălcile tigrului fiores ce-l urmărea, omul a apucat o rădăcină de viță ce creștea pe peretele abrupt, ca să se sprijine în coborîre. Dar, spre uimirea și groaza lui, a văzut că la baza povârnișului era un alt tigru, parcă și mai fiores decît primul. Iar pentru că un necaz nu vine niciodată singur, doi șoareci de câmp rodeau de zor tulpina de care se sprijinea el. Știa că dacă urcă pe buza prăpastiei va da de tigrul ce-l urmărise, iar dacă va cădea va fi masa de prînz a tigrului din vale. Iar în blocajul în care se afla, i-a atras atenția o frăguță firavă, dar coaptă și apetisantă, crescută singuratică pe peretele abrupt. A întins o mîină, a cules-o și a băgat-o în gură.

Niciodată pînă atunci nu-și dăduse seama cît de dulce poate fi o frăguță așa de firavă.

Morala? Chiar dacă nu este totul roz în viață, nici negru nu este totul în viață!